

พิมพ์ที่
สำนักพิมพ์

นวนิยายชุด
รักห่มฟ้า

ใต้แสงดาว

ซ่อนกลิ่น

เขาเป็นดั่งดวงดาว...ส่องแสงจากฟากฟ้า
ลงมาถึงคนหลงทางอย่างเธอ

ใต้แสงดาว

ช่อนกลืน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเราได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ก ำ

สำนักพิมพ์

สุภาพรย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๓๕

ได้แสงดารา

ผู้เขียน : ช่อมาลิน

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๙

พิมพ์โดยครั้งที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๙

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2751-4

ราคา ๒๙๕ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพพร สกัลบ์เคิต วสันต์ พรหมเมธีรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรัณย์วิวัฒน์ เขียวไกร เวร

บรรณาธิการเล่ม : ปาณนา เมธากัทร

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จุฬาลักษณ์ โยธิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตตญา โลภิตสถาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธิญานันท์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขระไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการรวม : นฤมล สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลภิตสถาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พงษ์พร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ ฉื่องแรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนากร กองเพ็ง



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๔๗๐

กองบรรณาธิการ : epbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@eatapombooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : eatapombooks.editor@gmail.com

www.eatapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หนักกระดากสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่าง

หรือโทร: ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

ขอขอบพระคุณกระทรวงยุติธรรมและโครงการกำลังใจให้การสนับสนุน จนวนวนิยายชุดรักห่มฟ้าสำเร็จลุล่วง

 สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้รักพิมพ์และผู้อ่านหนังสือ แห่งประเทศไทย	 Printed on Green Read Paper www.facebook.com/greenreadpaper ร่วมสนับสนุนการะดับและเพื่อการจัดพิมพ์
--	--

คำนำนักเขียน

หลังจากได้รับการทาบทามจากสถาพรบุ๊คส์ว่า อยากให้เขียน
นิยายเกี่ยวกับสายพานแห่งกระบวนการยุติธรรม และการสร้าง การแบ่งปัน
กำลังใจให้ผู้ที่ผิดพลาดหรือด้อยโอกาสในสังคม ในนวนิยายชุด ‘รักหม
ฟ้า’ แล้ว โดยส่วนตัวก็รู้สึกกระตือรือร้นขึ้นมาทันที เพราะถือเป็นโอกาส
อันดีที่จะได้ใช้วิชาชีพทำประโยชน์ต่อสังคม อย่างน้อยเป็นส่วนเล็กๆ ส่วน
หนึ่งก็ยิ่งดี

เมื่อได้รับโจทย์มาแล้วผู้เขียนก็เริ่มศึกษาหาข้อมูล ซึ่งช่วงนั้นบังเอิญ
ได้มีโอกาสเข้าไปทำกิจกรรมในทัศนสถานหญิงธนบุรี ได้พบปะพูดคุยกับ
ผู้ต้องขังหลายๆ คน ทำให้รู้สึกว่า ถ้าเราทำตรงส่วนนี้ น่าจะเป็นประโยชน์
และเป็นกำลังใจให้พวกเขาได้บ้าง หลังจากนั้นก็เริ่มมาศึกษาเกี่ยวกับ
กระบวนการยุติธรรม และพบว่ามียุทธศาสตร์หลายหน่วยงานหลายวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง
โยงใยกันมากมาย แต่ที่สะดุดใจและคิดว่าเป็นสาขาวิชาชีพที่น่าจะมีคนรู้จัก
น้อย จึงตัดสินใจเลือกวิชาชีพนี้ ก็คือพนักงานคุมประพฤติ

เมื่อพูดถึงงานคุมประพฤติ ผู้เขียนก็นึกถึงคุณมลลิกาขึ้นมาทันที
เธอเป็นนักเขียนอีกท่านหนึ่งของสถาพรบุ๊คส์ซึ่งรับราชการอยู่ในกรมคุม
ประพฤติ จึงได้ติดต่อขอความช่วยเหลือด้านข้อมูลไป ซึ่งคุณมลลิกาก็ช่วย
เหลืออย่างเต็มที่ทั้งทางด้านข้อมูล และยังได้ช่วยนัดหมาย ผอ. ชัยวัฒน์
ราษฎร์เล็ก ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการสืบเสาะและพินิจ ให้ผู้เขียนได้เข้า
สัมภาษณ์ลักษณะการทำงานและแรงบันดาลใจต่างๆ ซึ่งนับได้ว่ามีประโยชน์



ต้นหนาว พ.ศ. ๒๕๕๒

ความหนาวเยือกทำให้เมทินีรู้สึกตัว หญิงสาวเปิดเปลือกตาขึ้นทันทีเพื่อให้หลุดพ้นจากความมืดมิดอันน่าหวาดกลัว ความมืดเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงสำหรับเธอเสมอ ทว่าเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเธอสัมผัสกับโลกภายนอก หญิงสาวกลับพบว่าโลกรอบกายนั้นมืดมิดไม่ต่างอะไรจากยามที่ดวงตางามซ่อนตัวอยู่หลังเปลือกตาเลยแม้แต่น้อย

โลกราวกับโอบล้อมด้วยผ้าม่านสีดำสนิทจนแทบจะหาแสงริบหรี่ไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ผิวขาวนวลสันสะท้อนด้วยความรู้สึกเย็นเยียบที่เกาะอยู่ทั่วทุกอณูกาย จนต้องยกมือขึ้นกอดตัวเองเพื่อคลายความรู้สึกประหลาดประหลึง

แต่เมื่อเวลาอันน่าอัศจรรย์ผ่านไป ดวงตากลมโตของเธอก็สัมผัสได้ถึงแสงวับแวมอะไรบางอย่าง หญิงสาวจึงมองไปยังจุดนั้นด้วยความตื่นตันทันเหมื่อนแสงดาราเจิดจรัสอยู่บนฟากฟ้า ใจหนึ่งอยากจะถูกขึ้นวังไป แต่ร่างกายกลับไม่ตอบสนอง เพราะคำคืนที่หนาวเยือกอย่างนี้ทำให้ร่างกาย

๒



เมทีนี่ตัวแข็งที่อดด้วยความตกตะลึง รู้สึกว่าตัวเย็นเฉียบขึ้นมา
ฉับพลัน บรรยากาศรอบกายเหมือนความรู้สึกในฝันเมื่อเช้า ตัวแข็งที่
แต่ขณะเดียวกันแข็งขาก็เริ่มอ่อนจนไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้

ทว่าเมื่อเธอทำท่าจะล้มลงก็มีท่อนแขนแข็งแรงคู่หนึ่งมาช่วยพยุง
เธอจากด้านหลัง เมื่อเมทีนหันไปก็พบว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อมาก
แต่ตาดูอย่างกับเสือ เบื้องหลังแวดล้อมด้วยชายฉกรรจ์สามสี่คนซึ่งไม่รู้โผล่
มาจากไหนเต็มไปหมด

“ไหวไหม” หนุ่มหน้าหล่อถามเสียงนุ่ม

เธอพยักหน้าหงิกๆ โดยอัตโนมัติ ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาถามถึงอะไร
สมองมึนงง เบลอไปหมด

“ผม ร้อยตำรวจโท เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ เป็นเจ้าหน้าที่ บช.ปส.
นะ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มคล้ายจะปลอบประโลมเธอ ก่อนจะยกซองหนังสือดำที่มี
ตราสัญลักษณ์ให้ดูเป็นการยืนยัน

“ค่ะ” เสียงของเมทีนแปร่งพร่า รู้สึกคอแห้งขึ้นมาในบัดดล



ปลายหนาว พ.ศ. ๒๕๕๖

“Ready!”

เสียงใสของพาขวัญกระตุ้นมัดกล้ามเนื้อเปลือยเปล่าทุกชิ้นส่วนในร่างกายปุบปุ๊ะให้ตื่นตัว เขาโน้มตัวลงแตะปลายนิ้วที่ขอบสระด้วยหัวใจที่เต้นแรงเพื่อสูบน้ำและอะตอมลิ้นให้ไหลเวียนไปทั่วร่าง

“Set!” หลานสาวคนสวยตะโกนในจังหวะต่อมา ก่อนส่งสัญญาณให้พุ่งตัวลงในน้ำด้วยคำว่า

“Go!”

สิ้นเสียงนักการทูตสาว ชายหนุ่มก็ถีบตัวพุ่งลงจากขอบสระว่ายน้ำซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างวังวงศ์วิสิทธิ์กับคฤหาสน์จิระนันท์

เสียงตูมอันเกิดจากร่างกายใหญ่โตกระทบแผ่นน้ำแล้วจมดิ่งลงปดดังสนั่น ทว่าไม่ได้ดังแค่ตูมเดียว เพราะยังมีตามมามากสามตูมด้วยกัน นั่นเป็นอีกแรงกระตุ้นที่ทำให้กล้ามเนื้อของปุบปุ๊ะตื่นตัว ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเหนือหน้าพร้อมกับบงอข้อศอกสลับกันไปมาเพื่อจ้วงไปข้างหน้าให้ได้ระยะมากที่สุด



ก้าวแรกที่เมทินีอย่างพ้นจากทัศนสถานหญิง เธอก็ได้กลิ่น
อิสราฟไซยามา หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด รู้สึกว่าอากาศภายนอก
ช่างหอมหวานและสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก สายตากวาดมองไปทั่วด้วยรัศมี
แห่งความหวังที่หอประกายระยิบระยับ เห็นสิ่งใดก็ดูเหมือนจะสวยงามไป
เสียหมด แม้แต่ดอกไม้ใบหญ้าก็ดูมีสีสันสดสวยกว่าวันไหนๆ

‘เอ็งออกไปอย่าหันกลับมาองเชียวนะ จะได้ไม่ต้องกลับมาอีก’

เสียงผู้ต้องขังคนหนึ่งดังอยู่ในความคิดของเมทินี ทำให้หญิงสาวอด
ยิ้มไม่ได้ เพราะตัวคนบอกเองก็เข้าๆ ออกๆ คุณเป็นว่าเล่น แต่ก็ก้าวเดินห่าง
จากประตูทัศนสถานโดยไม่หันกลับไปมองตามความเชื่อที่มีมาตั้งแต่เธอ
ยังไม่เกิดด้วยซ้ำ

เมื่อเดินผ่านสนามบาสเกตบอลเป็นโรงอาหารสำหรับบุคคลภายนอก
เมทินีจึงเดินเข้าไปแล้วนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกที่โต๊ะตัวหนึ่งเพื่อรอพ่อมารับ
อย่างที่ตกลงกันได้เมื่อสัปดาห์ก่อน ระหว่างนั้นก็หยิบหนังสือแจ้งการปล่อย
คุมประพฤติและหนังสือสำคัญแสดงการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดออกมาดู



“แพท”

เสียงเรียกดังสนั่นนั้นทำเอาหญิงสาวเจ้าของชื่อถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนจะหันไปมองเจ้าของเสียงที่นั่งอยู่ที่หัวโต๊ะประชุมด้วยสีหน้าเฉลอลา

“คะ คุณวิน”

“คิดอะไรอยู่ ผมเรียกคุณตั้งสองสามครั้งแล้วทำไมถึงไม่ตอบ”
มาวินถามเสียงเข้ม

หญิงสาวเหลียวมองคนอื่นๆ ในห้องประชุม ทุกคนมองมาที่เธอเป็นตาเดียวกันด้วยความสงสัย เช่นเดียวกับประธานหนุ่มแห่งมาวินเจมส์ แกรมบางคนที่เคยถูกเธอกดขี่ยามที่พ่อของเธอเรื่องอำนาจก็ยังแอบหัวเราะเยาะเธออีกต่างหาก

“เอ่อ...พอดีแพทคิดเรื่องงานเพลินไปหน่อยค่ะ” ศิรินทราแก้ตัว เพราะแท้จริงแล้วเธอยังคิดถึงเรื่องวิชาอยู่ไม่หาย

มาวินจ้องมองเธออย่างไม่เชื่อ ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะเขาไม่เคยเชื่อเธออยู่แล้ว หากไม่เชื่อเพราะบุษยะ ป่านี่เธอคงถูกขับให้ออกจากบริษัทไป

๑๒



“คุณมาวินอยู่ไหม” ศิรินทราถามเลขาණการหน้าห้องของประธาน
หนุ่มแห่งบริษัทอัญมณีช็อกก่งฟ้าเมืองไทย พลังกอดแฟ้มงานที่อุตสาหัสร่าง
มาทั้งวันไว้แนบอก

“อยู่ค่ะ รอสักครู่นะค่ะ” หญิงสาวเอ่ย แล้วหยิบโทรศัพท์ต่อสาย
เข้าไปในห้อง เมื่อได้รับอนุญาตก็ลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้หัวหน้าฝ่าย
ออกแบปผลิตภัณท์อย่างนอบน้อม

“ขอบใจ” เธอค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วยิ้มให้ เล่นเอาเลขาණการสาว
ถึงกับอึ้งที่วันนี้เธอไม่วินใส่

ศิรินทราเดินวนวดเข้าไปในห้อง พบสายตาสงสัยระคนหยามหยัน
ของชายหนุ่ม แต่เธอยิ้มสู้จนมาวินถึงกับผายมือมาที่แก้อัตรงข้ามเขาด้วย
ท่าทางงงๆ

“เชิญนั่งสิ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวนั่งลงตามคำเชิญ

“อย่าบอกนะว่าแค่ข้ามคืนคุณก็มีแบบเพชรสวยๆ มาเสนอมแล้ว”



บ้านของรัตนาเป็นตึกแถวสามชั้นสภาพกลางเก่ากลางใหม่อยู่ตรงข้ามกับบริษัทขนส่ง ชั้นล่างเป็นร้านขายของชำ มีชั้นลอยกับชั้นสองเป็นห้องเก็บของ ส่วนชั้นสามกันเป็นสองห้องนอนและหนึ่งห้องน้ำตรงกลางห้องนอนใหญ่อยู่ด้านหน้า ส่วนห้องนอนเล็กซึ่งกลายมาเป็นห้องใหม่ของเมทินีอยู่ด้านหลังอาคารซึ่งเป็นที่รกร้าง

“ปูเสื่อนอนไปก่อนแล้วกันนะ เดี่ยวพรุ่งนี้จะไปดูเตียงกับตู้เสื้อผ้าให้สักชุด” อาหญิงเอ่ยขณะหอบเอาเสื้อกับหมอนมาให้

“เดี๋ยวหนูจัดการเองก็ได้ค่ะ”

“มีดังค์เรอะ”

“ก็พอมีค่ะ” หญิงสาวถอนใจ เพราะพ่อเคยบอกว่ามีเงินเก็บอยู่ก้อนหนึ่ง หากเธอหางานทำไม่ได้จริงๆ ก็จะนำออกมาลงทุนเปิดร้านกาแฟให้ แต่วันนั้นกลับไม่มีทางมาถึง

“เอาเก็บไว้ก่อนเถอะ ถึงพี่จะเบิกได้ทั้งค่าโรงพยาบาล ค่างานศพ แต่ก็ต้องสำรองจ่ายไปก่อนไม่ใช่เหรอ ส่วนไอ้เงินในบัญชีก็คงต้องรอให้ศาล

๒๒



หลังวางสายจากปุษยะ เมื่อนี้ก็แทบจะกระโดดไปที่ตู้เสื้อผ้าของตัวเองแล้วรูดซิปเปิด จากนั้นก็ใช้มือสัมผัสไล่ไปตามเสื้อแต่ละตัวที่อัดแน่นอยู่ภายในนั้นอย่างกระวนกระวายใจ

แต่ให้ตายสิ ในตู้นี้มีแต่ผ้าเนื้อแยๆ ลวดลายก็ไม่เหมาะจะสวมใส่เข้าวังเลยสักชุด

“มีแต่เสื้อผ้าๆๆ ทั้งนั้นเลย” หญิงสาวบ่นอุบด้วยความกังวลใจ ยิ่งเมื่อหันไปมองกระจกโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเห็นผมยารุงเหยงของตัวเอง ก็ยิ่งว่าวุ่นใจมากขึ้นไปอีก

“โอ๊ย ฉันไปรับปากเขาทำไมเนี่ย” หญิงสาวยิ่ผมจนพบว่ามันยิ่งยุ่งเหยงไปกันใหญ่ จึงถอยหลังกรุดไปจรดตัวลงนั่งบนเตียงอย่างอ่อนใจ เพราะจะทำอะไรให้มันดีขึ้นกว่านี้ก็คงไม่ทันแล้ว แต่ถึงมีเวลา เธอก็ไม่มีเงินมากพอจะไปซื้อเสื้อผ้าดีๆ มาสวมอยู่ดี

เมื่อไม่รู้จะอย่างไร เธอจึงหิ้วตัวลงนอนมองเพดานพลางๆ ก่อนที่ภาพใบหน้าของปุษยะจะปรากฏขึ้นพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้รู้สึกวาบวามไป

๒๔



แสงแห่งอรุณรุ่งทาบทอไปทั่ววังวงศ์วรวิธ ศรีนวลคอยเจ้าก็เจ้าการ
สั่งคนรับใช้ให้ยกโณนยกน้อออกไปที่หน้ารั้ววัง นายเข้มผู้เป็นคนขับรถ
ประจำวังช่วยยกโต๊ะมาตั้ง ส่วนพลอยเงินช่วยปูผ้าขาว และสาวใช้คนอื่นๆ
ทยอยกันนำโถข้าวกับสำหรับอาหารมาวางเรียงกันเป็นทิวแถว

หลังจากทุกอย่างเรียบร้อย ปุษะกับเมทินีก็ประคองท่านผู้หญิง
คณางค์ออกมาจากวัง ไม่นานนักพาขวัญก็ตามออกมาจากคฤหาสน์
จีระนันท์

“อ้าว น้องเมย์ ตื่นแต่เช้าเลยนะคะ”

“มันเคยตัวนะคะ ตื่นแล้วก็เลยลงมาหยิบจับช่วยอะไรบ้านวลบ้าง”
เมทินีตอบอย่างนอบน้อม

“ดีค่ะ” พาขวัญยิ้มอย่างมีไมตรี

คณางค์ยืนเมื่อมาลูบศีรษะเมทินีเบาๆ “เวลาใส่บาตรก็นึกถึงพ่อนะ
เพราะเวลาเราเกิดปีติในจิตใจอันเกิดจากการทำบุญ แล้วตั้งใจอุทิศคุณนั้น
ให้แก่ผู้ล่วงลับ เขาก็จะได้รับอย่างเต็มที่”

๒๖



“เมื่อวานพี่เขาพาไปเที่ยว สนุกไหมล่ะ” ท่านผู้หญิงคณางค์ถาม เมทินีขณะประคองท่านเดินกลับเข้าวังร่วมกับพาขวัญ หลังจากเพิ่งใส่บาตรเสร็จ

“ค่ะ”

หญิงชราหัวเราะเบาๆ “ค่ะ...นี่แปลว่าอะไร สนุกหรือไม่สนุก”

“สนุกที่สุดเลยค่ะ” หญิงสาวยิ้มขึ้นๆ

“แหม นึกว่าน้ำปุจะฉกฉาดแต่พากันไปไหว้พระเสียอีก” พาขวัญหันไปยิ้มกับเจ้าตัว “เห็นเพื่อนหนูพามาจากต่างประเทศที่ไร้อาสาพาไปเที่ยววัดพระแก้วหรือไม่ก็วัดแจ้งวัดโพธิ์ทุกที่”

ปุษะหัวเราะ “ก็วัดเป็นสัญลักษณ์ของประเทศไทยนี่นา โดยเฉพาะวัดพระแก้ว ใครๆ ก็รู้จัก ฝรั่งก็ชอบด้วยไม่ใช่หรือ”

“ค่า...” หญิงสาวลากเสียงยาวกึ่งประชด

ท่านผู้หญิงพลอยหัวเราะไปด้วย “ว่าแต่สวนสนุกนี่ก็ไม่ได้ไปนานแล้วนะ ตั้งแต่ลูกๆ กับหลานโตก็ไม่ได้พาไปเลย เป็นยังงี้บ้างล่ะปุ สนุกไหม”

๒๙



ปุษยะพาเมทินีไปรับประทานอาหารเย็นที่ร้านอาหารในส่วนที่เป็น
พลาซ่าบริเวณชั้นล่างของอาคารมาวินเจมส์ ซึ่งเป็นร้านอร่อยและผู้คนไม่
พลุกพล่านมากนัก เนื่องจากส่วนใหญ่จะไปรับประทานอาหาร
มากกว่า เพราะมีให้เลือกหลากหลายและราคาถูกกว่า

ชายหนุ่มสั่งอาหารสองสามอย่าง ระหว่างนั้นก็คิดวนเวียนในใจว่า จะ
ใช้เหตุผลใดที่จะทำให้เมทินียอมใส่เจ้าเครื่องติดตามตัวนี้ โดยไม่ทำให้เธอ
ตกใจและรู้สึกอึดอัดที่ถูกจำกัดเสรีภาพอีกครั้ง

“พี่ปุษยะเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“หะ...หา อะไรหรือ”

“นั่นไง” เธอชี้หน้าเขาอย่างจับผิด “วันนี้เป็นอะไรคะ เฉิบๆ เหม่อๆ
เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่”

“เอ่อ...คิด...คิดเรื่องงานนะ” เขาตอบเฉยๆ

“พักนี้งานยุ่งหรือคะ”

“ก็...เอ่อ...ก็ยุ่งเป็นปรกติสินะ” ชายหนุ่มยกไหล่ “เมย์ก็รู้ไม่ใช่หรอว่า

๓๓



“ครึ่งชั่วโมง” ปุษยะพึมพำอย่างครุ่นคิด แล้วเพ่งฝ่าความมืดไปที่
โกดังร้างอันสว่างไสวด้วยแสงไฟหน้ารถหลายคันที่สาดส่องแข่งกันด้วย
ความกังวล เพราะถึงแม้จะสว่างขนาดนั้น แต่เขาก็ไม่เห็นอยู่ดีว่าเมทินีอยู่
ตรงไหนและยังปลอดภัยดีหรือไม่

หลังจากลังเลอยู่นาน ปุษยะตัดสินใจออกจากพงหญ้าที่ชุ่มชื้นอยู่
ค้อมตัวเดินย่องเข้าไปใกล้โกดังอีกนิด แล้วค่อยๆ ขยับเข้าไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งเข้าไปใกล้ขีดพวกนั้นขนาดหลังพนักโกดังจนได้

“ลื้อจะบอกอ้าวได้หรือยัง ไ้แม่้ง”

เสียงพวกมันคนหนึ่งดังก้อง แต่ถึงจะได้ยินชัด เขาก็มองเข้าไปไม่เห็น
อยู่ดี ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเดินและไปตามกำแพงสังกะสีเพื่อหาช่องทางแอบ
ดู ก่อนจะพบช่องว่างเล็กๆ ที่พอจะมุดเข้าไปได้ เมื่อมองลอดช่องนั้นเข้าไป
ก็พบว่าเป็นมุมที่เหมาะสมจะเหลือเกิน เพราะมีกระสอบข้าวเก่าๆ วางซ้อนกัน
เป็นที่กำบังพอดี จึงตัดสินใจมุดเข้าไปแล้วคลานไปแอบหลังกองกระสอบข้าว

“ลื้อบอกมาซิ มีใครเป็นหนอนบ่อนไส้อื่นนอกจากลื้อ”

๓๕



เมทินีก็กลับมาถึงอะพาร์ตเมนต์ในเย็นวันนั้น เธอรู้สึกอ่อนเพลีย และปวดศีรษะตุบๆ จึงกินยาแล้วเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ แต่ไม่อาจหลับสนิท รู้สึกเหมือนตัวเองหลับๆ ตื่นๆ ความฝันมากมายสับสนอลหม่านอยู่ในหัว มันทำให้เธอเหนื่อยยิ่งกว่าตอนวิ่งหนีเผด็จ ก่อนจะตื่นขึ้นมาตอนเช้าด้วยความรู้สึกแปลกๆ คล้ายมีอะไรค้างคาใจอยู่

หญิงสาวครางแผ่วเบาแล้วลืมตาโผล่ขึ้นมองเพดานว่างเปล่า มีอะไรบางอย่างกวนใจเธอ อะไรบางอย่างในแววตาของปุษะตอนที่ทราบข่าวร้ายของศิรินทรา

มันเป็นแววตาของคนที่ต้องการหาอาหารคนรักใช้หรือไม่

ยามนี้เธอรู้สึกว่ามัน ค่ำรักในช่วงเวลาคับขันที่ต่างพูดออกไปนั้นอาจเป็นเพียงแค่มายาคติ อาจเป็นแค่ความรู้สึกนึกคิดในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย ที่เธอกับเขาจินตนาการขึ้นมาเพื่อปกป้องหัวใจตัวเองไม่ให้สูญสลายไปกับร่างกายก็ได้

สายตาแบบนั้นทำให้เธอมั่นใจว่าปุษะยังรักศิรินทราอยู่ เขายังคง

ปุษยะ อัศววัฒน์ คือบุตรบุญธรรมคนที่สาม
ที่ท่านผู้หญิงคนนางค์ อัศววรกุล รับมาเลี้ยง
ชายหนุ่มทำงานเป็นพนักงานคุมประพตติ
คอยช่วยเหลืออดีตนักโทษให้กลับสู่สังคม
และหนึ่งในผู้ถูกคุมประพตติที่อยู่ในความดูแลของเขา
ก็คือหญิงสาวที่ชื่อ เมทินี บุปผา

เมทินี หรือเมย์ เคยเป็นเด็กสาวที่หลงทางผิดเข้าหยาเสพติด
เมื่อถึงวันที่ออกจากคุก หญิงสาวตั้งมั่นว่าจะไม่มีวันหันกลับไปสู่เส้นทางเดิม
ทว่าการเริ่มต้นใหม่โดยมีสถานะอดีตนักโทษค้ายาติดตัวไม่ใช่เรื่องง่าย
ซ้ำร้ายคนที่เคยชักจูงเธอเข้าสู่โลกมืดก็ยังวนเวียนอยู่ไม่ไกล
และอาจนำภัยมาสู่ตัวเธอได้ตลอดเวลา

ในช่วงเวลาที่ชวนเซ เมทินียังมีปุษยะคอยให้กำลังใจอยู่เคียงข้าง
ความอ่อนโยนของเขาทำให้หัวใจเธออบอุ่นและสิ้นไหว
แต่เธอคงไม่อาจฝันไปไกลกว่านี้ ในเมื่อสิ่งที่เขาทำเป็นเพียงหน้าที่
และเธอก็เป็นแค่คนตัวเล็กๆ ที่ได้แต่แหงนมองดวงดาวอย่างเขา
จากพื้นดินอันต่ำเตี้ยเท่านั้น...

นวนิยายชุด รักหิมฟ้า มีทั้งหมด ๔ เรื่อง



ทดลองอ่าน



24 SPB
สำนักพิมพ์
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสตาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-2681-4



ปกแข็ง 118 หน้า